

Åpent lende

Ulf Lundell/Caspar Schärer

E trivs best i åpent lende,
atti fjella vil e bo,
førr på fjella kan e kjenne
at sjelen fell te ro.

E trivs best der slake slåggå
ligg i millom flo og hø,
og en bekk i bukt og bågga
rinn stilt nedåt en sjø.

E går og rusle førr meg sjøl,
e har med meg i oterfjøl,
ska sjå det bli en fin ørret
I kveld, om det æ bett.

E går rundt og berre kjenne
kelles sjelen fell te ro.

E trivs best der e kan høre
rypeskarr og loa skrik,
førr e lett mitt hjerte røre
tå fjellnaturmusikk.

Og e kjenne alle høa,
kvar en måssåræbb, kvar myr,
ja, e kjenne alle sjøa
og alle ville dyr.

Og nør det kjem en rensdyrhop,
da står e som en hemfødd kop
og glane på den urtidsprakt
som i re-en æ nedlagt.

Og ker tru du ker e kjenne
kelles sjelen fell te ro.

E trivs best der vi-ind file
og kjem brått i kvasse kast,
atti fjella finn e kvile
førr ingen ting har hast.

Men nør fjellet i fullt sinne
æ i ovær, finn e le,
det æ godt å vårrå inne
i styggvær, synes e.

Da sitt e inne førr meg sjøl
og kose meg i vedomnøl,
mens tankan sveve i det fri
i drøm og fantasi.

Ja, i styggvær kan e kjenne
kelles sjelen fell te ro.

E trivs best i åpent lende,
atti fjella vil e bo.